

Chuyện kể, người đi

Tác Giả: Hi&#u Minh

Thứ Ba, 24 Tháng 11 Năm 2009 21:49

Mọi người Việt xa quê quê có câu chuyện riêng của mình...

chuyện vui, chuyện buồn, chuyện mất mát giữa biển khơi hay thành phố xa xôi. Nhưng tất cả đều có một cái chung, đó là quê quê hình ảnh S.

Bao người Việt xa quê quê mu&#n về thăm quê nhà cũng khó, do công việc làm ăn, kinh tế hạn hẹp, đi lại xa, bay mất ngày đêm mới đến. Trái gió, đêm th&#c ngày ng&#n, không quen khí hậu, môi trường, sang đất nước r&#t s&#n, vì bên ta, xe không như người đi bộ. Đó là chuyện chuyện nh&#c của người ra đi với con đất nước khác nhau, lý do khác nhau, nhưng gì nghe nói bên nhà, xem báo, nghe đài.

Người và d&# h&#i ngh&# ki&#u bào tử Hà Nội (20 - 23/11/2009) phải lòng lòng với quê hương, không ít đã vượt qua đ&#nh ki&#n của chính mình nên đã tạm biệt túi mua vé máy bay.

Không và d&# h&#i ngh&#n, tôi bỗng nảy ra ý, thôi đi đi và mình là người xa khi họ và về quê quê, mong đợi gì người đi đi.

Đi và Hà Nội th&#ng xuyên, tôi cũng th&# vào vai một người trong nh&#c, đi hy vọng gì vào người đi xa.

Vai th&# nh&#t: Người quê hương.

Xin kể một chuyện cách đây gần 40 năm. Năm 1970, sau khi du học Đông Âu, và nh&#c, anh bỗng mua một tút thuốc lá làm quà. B&#t thuốc lá có đi u&#c nên khi đi a thuốc mới anh nh&#c: "Thu&#c Tây đó, b&# phải cẩn thận".

Ông già làm b&#m: "Làm nh&# b&# anh ngu&#m, đi u&# thuốc lá mà không b&#t hút chẳng". Nói rồi ông t&#châm. Mùi khét l&#t bay lên vì c&#châm vào đi u&#c có cái b&#t b&#n (đ&#u&#c). Ông l&#i b&#o

Chuyện kẻ ăn, người đi

Tác Giả: Hi&#u Minh

Thứ Ba, 24 Tháng 11 Năm 2009 21:49

"Tây t&#u chó g&#i, mùi kh&#t b&# m&#".

Anh con trai lúc &#y m&#i n&#i: "Con đ&# b&# o, b&# không nghe. B&# hút nh&# m phía có đ&# u l&# c r&#i". Nh&#ng ông b&# nói m&#t: "Gi&#ng đ&#y đ&#i và khoe "tây tây" c&#a anh tôi gh&#t l&#m".

B&#n c&# t&#&#ng t&#&#ng mình v&# n&#&#c đôi khi cũng na ná th&#. Tây h&#c quá nên quên r&#ng, nhà quê thích l&# nghĩa, nói năng ph&#i khéo. Khoe bên Tây th&# này, bên M&# th&# kia, không ai thèm nghe, dù có đúng ch&#ng n&#a.

Cũng may, ông b&# sau khi hút xong đ&#u thu&#c th&#a nh&#n: "Thu&#c lá ngon. Nh&#ng anh khéo léo m&#t chút khi m&#i thì đ&#u thu&#c s&# th&#m h&#n".

K&# chuyện đó đ&# hi&#u r&#ng, ng&#&#i đi xa, bi&#t nhi&#u, hi&#u nhi&#u, ti&#p xúc v&#i th&# gi&#i ph&#&#ng Tây, có nhi&#u giá tr&# đáng h&#c, nh&#ng không ph&#i c&# mang v&# là đ&#&#c ng&#&#i ta ch&#p nh&#n. "Thành Rome không th&# xây qua m&#t đêm".

T&#i bu&#i nói chuyện c&#a ông James Wolfensohn, c&#u ch&# t&#ch Ngân hàng th&# gi&#i, khi thăm Vi&#t Nam, ông k&# đ&# đi t&# Nam ra B&#c, g&#p ng&#&#i r&#t nghèo đang nuôi cá hay dân s&#ng trên thuy&#n. Khi đ&#&#c h&#i c&#n tr&# giúp gì không, h&#u h&#t tr&# l&#i, không c&#n ti&#n nh&#n đ&#o mà mu&#n đ&#&#c h&#c cách làm ăn, có ngh&# nghi&#p, con cái đ&#&#c h&#c hành. Ông vô cùng khâm ph&#c dân t&#c chăm ch&# và ham h&#c này.

Ti&#n b&#c 4 - 5 t&# đô la đ&#ng bào g&#i hàng năm v&# Vi&#t Nam r&#t quý, nh&#ng quý h&#n c&#, n&#u ai bi&#t đ&#u t&# cho tri th&#c, cho đào t&#o, cho con ng&#&#i. Đó m&#i là t&#&#ng lai dân t&#c.

Vai th&# hai: Ki&#u bào

Th&#i &# làng Trích Sài (Hà N&#i), không bi&#t ru con nên ch&# nh&# vài câu cha tôi ru thu&# nào "con &#i, con ng&# cho ngoan. M&# còn đi c&#y đ&#ng sâu ch&#a v&#". Tôi à &#i qua loa là chúng ng&#. Hôm nào lên gi&#&#ng, tôi quên, hai đ&#a l&#i nh&#c: "B&# &#i, hát đi".

Chuyện kể, người đi

Tác Giả: Hi&#u Minh

Thứ Ba, 24 Tháng 11 Năm 2009 21:49

Khi gia đình đã nỡ nh n i x ng i, v i nh ng kinh nghi m h c đ c, nhi u anh ch nghĩ đ n vi c đóng góp cho đ t n c, n i chôn rau c t r n.

Có hàng ngàn cách đóng góp cho đ t n c. Ng i g i ti n hàng tháng v giúp gia đình dù ch đ đ t gì. Đ a cháu tôi b ng bê trong m t c a hàng ăn x Vi n Đông giá l nh ch hy v ng hàng tháng g i kho ng 50\$ cho b m i Ninh Bình.

Ng i khác v n c tìm k làm ăn, mang nh ng ki n th c h c đ c đ giúp phát tri n. Nhi u trí th c đóng góp t xa b ng nh ng ki n th c, bài vi t, trang web v i nh ng thông tin b ích, r i t ch c h i th o khoa h c, vì tri th c là vô giá.

Các v lãnh đ o hay nói đ n "tr i th m đ " đón ki u bào v n c. Nhi u ng i l i mu n giúp l ng l , không c n tr ng rong c m . H ch mong l i m i chân thành và đó là mong mu n th c s c a các nhà làm chính sách.

Ng i quay v ch mong c ch thông thoáng giúp h đ u t , t ti n b c đ n ch t xám, mà không c n b t k t m th m nào. Tr i th m thì đ ng đ ng t ng ngăn cách, lúc bán nhà coi Vi t ki u nh ng i n c ngoài, nh ng khi kêu g i đóng góp l i cho là "máu th t". Tính nh t quán trong phát bi u chính tr ph i đ c th hi n rõ trong hành đ ng hàng ngày t c p th p đ n cao.

M t ng i b n lên s quán xin visa, m i vi c trôi ch y. Cho đ n lúc n p ti n phí 100\$, ng i thu ngân không đ a hóa đ n thanh toán, anh g ng h i mãi m i l y đ c. Ng i ta s nghĩ gì v tham nhũng và x h i trong s ch n u đang chu n b bán cái nhà tr góp 30 năm đ v xây đ ng quê h ng.

S ng i môi tr ng ph ng Tây, ki u bào đã quen v i khái ni m "tin c y - credibility", nên vi c xây đ ng lòng tin cho c hai phía ph i đ c đ t lên hàng đ u. Khi đã có lòng tin, vi c giúp đ t n c ch còn là th i gian.

X h i văn minh là vì có không gian đ m i cá nhân bày t chính ki n. Đó là đ i u mong c a nhi u trí th c n ng lòng v i đ t n c. Luther King đã nói, cu c s ng s ng ng trôi khi ng i ta im l ng v nh ng đ i u l ra ph i lên ti ng.

Lời kết

Mọi người Việt xa quê đều có câu chuyện riêng của mình, chuyện vui, chuyện buồn, chuyện mất mát giữa biển khơi hay thành phố xa lạ. Nhưng tất cả đều có một cái chung, đó là tình quê hương. S. Nguyễn ta yêu đất nước không phải vì mất đất đai nào mà để gìn giữ đó là nơi chôn rau cắt rốn, nơi cá thóc yêu quê hương theo cách riêng của mình

Mọi ngày dành vài phút nghĩ về quê sẽ giúp tất cả vượt qua được những bất cập ngăn cách do vài cuộc chiến đau thương đã gây ra cho dân tộc nhỏ bé này. Đây là lúc người Việt không nên phớt lờ nên nhìn về quê hương, vượt qua quá khứ, hướng tới tương lai.

Để làm được điều đó, những người lãnh đạo chính trị cần có tâm, có tầm, lấy dân tộc làm trung tâm và cứu cánh cho mọi tiến trình phát triển thì không cần những hời hợt toàn thể gì mà với đoàn kết được 86 triệu người.

Khi đó mọi mong muốn trở về tương lai, dù đi đâu trên trái đất này, vẫn nhớ lời mẹ ru thuở ấu thơ "Con ơi, con nghe cho ngoan".

(Bài viết thể hiện góc nhìn riêng của tác giả)